

רע"פ 2895/19 - גמיל אבו סווי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2895/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: גמיל אבו סווי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בעפ"ת 56676-01-19 מיום 26.3.2019 שניתן על-ידי כב' השופט מ' כדורי

בשם המבקש: עו"ד נדאלטה

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט מ' כדורי) בעפ"ת 56676-01-19 מיום 26.3.2019, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (השופטת ש' זוכוביצקי-אורי) בתת"ע 98-07-16 מיום 13.12.2018.

2. המבקש הורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה), ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בת-תוקף, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

עמוד 1

3. על פי עובדות כתב האישום, ביום 10.6.2016 נהג המבקש ברכב מבלי שהייתה ברשותו פוליסת ביטוח בת-תוקף לשימוש ברכב, וכשרישיון הנהיגה שלו אינו בתוקף קרוב לעשור.

4. לאחרמתן הכרעת הדין, נעתר בית משפט השלום לתעבורה בירושלים לבקשת הצדדים להפנות את המבקש לממונה על עבודות השירות (להלן: הממונה) לצורך בחינת התאמתו לביצוע עונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

לאחר שהמבקש לא התייצב בפני הממונה במועד שנקבע, שב בית המשפט והפנה את המבקש לממונה 4 פעמים נוספות. משהגיע המבקש לראיון ההתאמה בפני הממונה ביום 11.4.2018, קבע הממונה בחוות דעתו מאותו היום כי המבקש מתאים לריצוי עונש מאסר בדרך של עבודות שירות.

5. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום לתעבורה על החומרה שבנהיגה ללא רישיון נהיגה תקף במשך שנים רבות, וסקר את מדיניות הענישה הנוהגת בגין העבירות בהן הורשע המבקש.

כמו כן, שקל בית המשפט לחומרא את עברו התעבורתי המכביד של המבקש; את העונשים שריצה בעברו בגין הרשעותיו בעבירות תעבורה; וכן כי תלוי ועומד נגדו עונש מאסר על תנאי של 6 חודשים אשר נגזר עליו בפ"ל 527-10-12 בגין עבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, אשר לא הרתיעו מלשוב ולנהוג ללא רישיון תקף.

מנגד, התחשב בית המשפט לקולא במצבו הכלכלי של המבקש, בנסיבותיו האישיות, ובעובדה כי הודה בהזדמנות הראשונה במיוחס לו.

לנוכח כל זאת, הטיל בית המשפט על המבקש עונש של 8 חודשי מאסר בפועל, והפעיל את עונש המאסר המותנה נגד המבקש, חציו בחופף וחציו במצטבר, כך שבסך הכל ירצה המבקש 11 חודשי מאסר בפועל; פסילה מקבלה או החזקה של רישיון נהיגה למשך תקופה של 24 חודשים; עונש של 8 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש על הוראות סעיף 67 או סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, ופסילה מקבלה או החזקה של רישיון נהיגה על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור המבקש על סעיפים אלו; וכן התחייבות על סך 5,000 ש"ח לפיה לא יעבור המבקש עבירות לפי אותם סעיפים למשך שנתיים מיום מתן גזר הדין.

6. המבקש ערער על גזר דינו לבית המשפט המחוזי בירושלים, ובפיו שתי טענות מרכזיות.

האחת, כי החלטותיו של בית משפט קמא להפנותו לממונה ללא כל סייג או הבהרה כי אין בכך בכדי להביע עמדה לגבי העונש שיוטל עליו בסופו של יום, ומבלי שהמשיבה התנגדה לכך, עוררו אצלו ציפיות כי הוענש שיוטל עליו לא יכלול מאסר בפועל מאחורי סורג וברית.

השנייה, כי העונש שהוטל עליו חורג מרמת הענישה המקובלת במקרים דומים, בפרט לנוכח נסיבותיו האישיות.

7. ערעורו של המבקש נדחה על-ידי בית המשפט המחוזי, תוך שנקבע כי עונש המאסר שהוטל על המבקש הולם את חומרת מעשיו, וכי בית משפט קמא אף הקל בעונשו כאשר הפעיל רק חלק מעונש המאסר המותנה במצטבר לעונש המאסר שהוטל עליו במקרה דנן.

עוד נקבע כי הפנייתו של המבקש לממונה איננה מהווה הבעת עמדה מצד בית המשפט ביחס לעונש שיוטל עליו בסופו של הליך, וממילא אין בציפיותיו של המבקש בכדי לכבול את שיקול דעתו של בית המשפט.

8. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי, אשר לצידה הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל על המבקש.

בבקשתו, שב המבקש על טענותיו המרכזיות אשר הובאו בפני בית המשפט המחוזי לפיהן העונש שהוטל עליו חורג מרמת הענישה המקובלת וכי התנהלותם של בית משפט קמא והמשיבה עוררו ציפיות כי לא יוטל עליו עונש מאסר מאחורי סורג ובריח.

לשיטתו, העונש שהוטל עליו מעורר "שיקולי צדק מובהקים", כלשונו, וטענותיו מעוררות "סוגיה עקרונית החורגת מעניינו הפרטי", ועל כן מוצדק להיעתר לבקשתו.

דיון והכרעה

9. הלכה היא כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן רק במקרים המעוררים סוגיה עקרונית החורגת מעניינו של המבקש, או כאשר נגרם לועיות דינהויות או איצדק קיצוני.

יתירה מזו, בקשת רשות ערעור על חומרת העונש לא תתקבל אלא במקרים של סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים (ראו: רע"פ 2486/19 נאטור נ' מדינת ישראל (11.4.2019)).

10. הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה האמורות ודי בכך בכדי לדחותה.

חרף ניסיונו של המבקש לשוות לטענותיו נופך עקרוני, אני סבור כי למעשה בקשתו נטועה היטב בדל"ת אמותיו של עניינו הפרטי, אשר נדון באופן מקיף וממצה בפני שתי ערכאות.

כך, אין בידי לקבל את טענת המבקש כי הציפיות אותן פיתח ביחס לעונש שיוטל עליו מעוררת סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו הפרטי. כבר נקבע בפסיקה לא אחת כי על אף שהפניית הנאשם אל הממונה עשויה לייצר אצלו "רף מסוים של ציפיות", הרי שציפיות אלו אינן מקימות לו אינטרס בר הגנה, והפנייה זו אינה מגבילה שיקול דעתו של בית המשפט בבואו לגזור את דינו של הנאשם (ראו למשל: ע"פ 1438/14 בראזי נ' מדינת ישראל לפסקה 9 (26.3.2014); רע"פ 2160/15 עלקם נ' מדינת ישראל לפסקה 10 (29.3.2015)).

11. אף לגופו של עניין, איני סבור כי העונש שהוטל על המבקש חמור כלל ועיקר.

כפי העולה מקביעותיהם של הערכאות הקודמות, למבקש עבר תעבורתי מכביד הכולל למעלה מ-40 הרשעות תעבורה קודמות אשר נצברו לחובתו בתקופה של 6 שנים בלבד. המבקש אף ריצה עונש של 7 חודשי מאסר בפועל בגין ביצוע עבירות של נהיגה בפסילה וכשרישיונו בפסילה, ובעת ביצוע העבירות במקרה דנן היה תלוי ועומד בעניינו כאמור עונש מאסר מותנה אשר הוטל עליו בגין ביצוע עבירות תעבורה דומות.

כל אלה לא הרתיעו את המבקש מלשוב ולנהוג בהעדר רישיון נהיגה ולסכן בכך את יתר משתמשי הדרך. אני סבור כי חסד עשה בית משפט השלום משלא גזר על המבקש עונש מאסר בפועל לתקופה ארוכה יותר, ומשהפעיל את עונש המאסר המותנה באופן שחציו במצטבר וחציו בחופף, וזאת לנוכח עברו התעבורתי המכביד וזלזולו בחוק ובפסיקות בית המשפט בעניינו.

הבקשה נדחית אפוא.

ממילא מתייתרת גם הבקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר.

ניתנה היום, כ"ה בניסן התשע"ט (30.4.2019).

ש ו פ ט